

El matí dels somriures educats

A la cara dels concentrats en el jutjat es veia tristor, ràbia i molta contrarietat

“Això no és una sentència, això és una venjança”, va expressar l'alcaldeessa figuerenca

La indignació per la sentència es va concentrar al matí també davant els jutjats de Figueres. A quarts de dotze van arribar les primeres persones al jutjat per expressar la seva ràbia davant la injustícia. No era un dia per a la festa, va convertir-se en el matí dels somriures forçats. Aquells que el rictus facial regala a l'interlocutor com a mostra d'educació. Les cel·les dels nous arribats tendien a ajuntar-se. Era tristor, ràbia, contrarietat. Una mica de tot plegat.

La convocatòria va aplegar més de mig miler de persones. La Guàrdia Urbana va tallar el carrer de l'Arnera per evitar problemes entre manifestants i conductors. Entre els concentrats s'intercanviaven reaccions. No hi havia temps per confrontar parers. Hi havia ganes d'expressar-se. Des de mitja hora abans de l'hora acordada hi va haver qui es va expressar amb claredat. Múltiples expressions van recollir-se un cop trencat el gel. Una, ho resumia tot: “Quina merda de justícia!”

Amb només vuit mossos d'esquadra n'hi va haver prou per facilitar l'accés d'aquells que volien arribar a l'edifici dels jutjats. Ni cascos, ni porres ni proteccions agressives. Amb una simple cinta de plàstic de Mossos lligada entre dos arbres n'hi va haver prou. Els concentrats venien a expressar-se, no a fer mal. No hi havia agressivitat. Sí, molta indignació. Alguna eixelebrada posava en dubte algun dels de la premsa. Només una interpel·lació, sense crits, sense mala educació. “I tu qui ets? D'on vens? No portes acreditació.” No va passar d'aquí. La ràbia estava ben conduïda. No era res personal. “Quina merda de justícia!”

“És un fake, no és justícia!”, va ser una de les primeres consignes. Van agafar la iniciativa diverses persones amb carotes. És la imatge del CDR. Però ahir l'expressió era múltiple. Era un tot. Ahir ningú parlava d'unitat. Es parlava d'injustícia. “L'autodeterminació és un dret!” De mica en mica es va alimentar la concentració. Eren més de mig miler deu minuts després de l'hora fixada. Funcionaris de justícia, discretament, també s'hi van afegir. A títol personal i sense fer-se notar. Tots hi van estar d'acord: “Ho tornarem a fer!”

També van aparèixer velles consignes de la militància independentista d'esquerra dels anys vuitanta. “Ni Espanya, ni França, Països Catalans.” Els concentrats van cantar Els segadors i van reclamar que la “justícia espanyola” se'n vagi. Figueres no era ahir una festa. Figueres va embolcallar la indignació de sensatesa.

Van desaparèixer de tots els edificis municipals les banderes. S'hi va penjar una senyera en cadascun dels edificis municipals. Es va fer de bon matí. Tothom preveia que era el dia de la sentència. L'alcaldeessa, Agnès Lladó, va assistir també a la concentració dels jutjats, renunciant a la compareixença prevista per la una. I la va fer allà mateix. No hi havia faristol. Ella mateixa sostenia el cartellet on es llegia “Llibertat preses polítiques!” En la xapa que portava es veia la consellera Dolors Bassa. “Avui –va manifestar Lladó– és un dia de ràbia, d'indignació, d'impotència”, va afirmar seriosa Lladó. L'alcaldeessa republicana va tenir un record per a les famílies dels presos i va assegurar que la sentència li semblava més “una venjança que una sentència”. Va aprofitar per fer una crida a la mobilització: “Sortim als carrers de manera pacífica i ordenada per reivindicar els drets col·lectius. Perquè avui som els independentistes però demà no sabem quin serà l'objectiu”, va expressar. Els assistents, mentre parlava Lladó, cridaven un crit unànime: “Llibertat, llibertat!”

Ja al migdia la concentració es va convertir en marxa. Una pancarta destacava per davant de la resta. S'hi veia la consellera Bassa, presa al Puig de les Basses, i s'hi llegia una frase seva: "Que res ni ningú ens emmudeixi."

L'independentisme està indignat i ahir ho va expressar amb claredat. Amb la mateixa claredat que li va fer repetir als concentrats: "Això només és el principi." Aquella concentració davant dels jutjats es va desplaçar cap a quarts de dues el migdia fins a la plaça de l'Ajuntament. Els concentrats van enfilear primer fins a l'N-260 (la carretera d'Olot) per fer la primera parada en la plaça del Sol, l'encreuament amb l'antiga N-II, on es van asseure a terra i van tallar el trànsit.

Pel carrer Lausauca van accedir posteriorment a la Rambla i, d'allà, a través del carrer Girona, fins a la plaça de l'Ajuntament. Al balcó, una sola bandera: la senyera. Aquella era la primera prova de força de la capacitat de mobilització altempordanesa. Amb la trobada de la tarda tot va quedar confirmat. Al vespre, la concentració convocada per les vuit del vespre no va ser una anècdota, com ja es preveia al matí. Ahir a Figueres, a la concentració ningú somreia, si no era per expressar educació.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 15-10-2019, Pàgina 62

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1681254-el-mati-dels-somriures-educats.html>